

NELLE LAMARR

HOST DO DOMU

JE DOKONALÝ HOST.
A PLÁNUJE TU ZŮSTAT...

THRILLER

HOST DO DOMU

Copyright © Nelle Lamarr, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Secká, 2025

Cover © wilhelm typo grafisch, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5968-2 (pdf)

NELLE LAMARR

HOST DO DOMU

přeložila Lucie Secká

VENDETA

Pro rodinu

PROLOG

Smrt jsem jim nepřála.

Pokaždé to byla nehoda.

Aspoň tohle jsem tvrdila policii.

A sama sobě.

Nenechte se ovšem mýlit.

Jsem lapena v pavučině tajemství a lží.

Jenže dál už v ní nemůžu žít.

Musí to skončit.

Dneska se konečně přiznám.

Ke všemu.

Ke

všem

svým

hříchům.

A potom padnu na kolena a budu prosit o odpuštění.

[1] PAIGE

„Tamhle je!“ Mamka ukázala na nepřehlédnutelně krásnou holku v růžové kšiltovce postávající před přílety na mezinárodním terminálu losangeleského letiště LAX. Mamka byla oblečená od hlavy až k patě v bílé. Měla na sobě lněné tříčtvrtáky, volný svetr a značkové nazouváky. Vyskočila z auta spolu s obří podomácku vyrobenou cedulí, na kterou červenou lihovkou namalovala srdíčka a nápis: *Vítej v L. A., Tanyo!* Bylo to tak přeslazené, že se mi z toho obracel kýbl.

Zvedla transparent vysoko nad hlavu, a aby si jí Tanya všimla, z plných plic zakřičela její jméno, zatímco táta vypnul motor a taky vystoupil z auta. Já otupěle otevřela zadní dveře a postavila jsem se na chodník k rodičům. Letiště se hemžilo auty a pasažéry, ale nám se podařilo ukořistit parkovací místo jen kousek od terminálu. Pro mě za mě bychom klidně mohli stát i kilometr daleko. Nebo deset. Ani trochu se mi totiž nechtělo seznamovat se s naší výměnnou studentkou.

Všimla si nás a já na ni upřela pohled. Zamávala, věnovala nám oslňující úsměv a začala se prodírat davem k autu, od kterého jsme se nesměli vzdálit. Na fotce, kterou mi mamka ukazovala, měla kratší vlasy, spíš do špinavé blond, a byla o pár kilo těžší. Jenže teď byla vychrtlá jak chrt, měla platinově blond hřívu a na sobě stylové upnuté džíny, mikinu a zářivě bílé tenisky. I když táhla batoh a obří kufr na kolečkách, kráčela jako laňka dlouhým svižným krokem. Z dálky

mi připomínala moji ségru Anabel, jen o něco vyšší, štíhlejší a blondatější. I když mi tady v jižní Kalifornii přišly všechny blondýny jako přes kopírák, bylo to docela ujetý.

Možná se mamka podvědomě snažila výběrem zrovna téhle výměnné studentky ségru nahradit. Náš rodinný terapeut říkal, že trauma se na nás může různě podepisovat ještě dlouho poté. *Na nás* znamenalo mě, mamku, tátu a brášku Willa, který byl zrovna na nějaké robotické konferenci, kde prostě nesměl chybět. Náš dvanáctiletý Will byl pravý a nefalšovaný šprt. Předsedal u nás doma jednočlennému nerďáckému sněmu.

I já měla napilno: potřebovala jsem se sejít s nejlepší kámoškou Jordan, která zítra odjíždí na vejšku v Berkeley, a vidět se se svým klukem Lancem, který byl celé prázdniny pryč. Jenže mamka nedala jinak, než že na letiště pojedou taky. Hrozně chtěla, abych se s tou holkou poznala. Byla naprosto mimo! Já o žádného nového člena rodiny, byť dočasného, neměla sebemenší zájem.

Ségra Anabel, která byla o patnáct měsíců starší než já, umřela před více než dvěma lety a já se za tu dobu s rolí jediné dcery dokonale sžila. Neměly jsme k sobě moc blízko. Byla maminčin mazánek a já jí nesahala ani po kotníky. Ani náhodou. „Tohle je moje dcera Anabel,“ říkávala mamka. „A tohle je moje *druhá* dcera Paige.“ Na prvním místě jsem pro mamku nikdy nebyla a nebudu. Aspoň pro bráchu ale ano. Měla jsem ho strašně ráda a nikdy bych o něj nechtěla přijít. Kdyby se něco stalo jemu, byl by to můj konec.

Tanya se proplétala hordou ztrhaných lidí, kteří se do L. A. vraceli domů nebo do našeho „města andělů“ (tohle přízvisko mi pro místo prolezlé zločinem přišlo vždycky absurdní) jenom mířili na návštěvu. Přidala do kroku a kufr táhla za sebou. Byl to takový ten šik skořepinový kufr v leskle vínovém provedení.

Konečně došla až k nám. Mamka si odložila ceduli k nohám a rozjařeně jí nabídla otevřenou náruč. Naše návštěva pustila

madlo kufru a vpadla mámě do náručí. Držely se pevně jako dvě důvěrné známé, co se neviděly celé roky. Trvalo to snad celou věčnost, ale nakonec se pustily.

„Tak jsem konečně tady, paní Merrittová.“

„Čekalas dlouho? Pardon za to zpoždění.“

„To nic. Není to vaše vina. Přistáli jsme o půl hodiny dřív a kontrolami jsem se promotala hrozně rychle. Nasadila jsem pořádný úsměv a zvesela pozdravila celníka, takže mě nechal plynule projít.“ Mluvila s okouzlujícím britským přízvukem úplně jako herečka Emma Watsonová a usmívala se jako hotová filmová hvězda: zubila se od ucha k uchu a chrup měla bílý jako perličky. Jenom vepředu měla nepatrnou mezírkou.

Smála se očima. Čekala jsem, že budou zelenomodré, jako měla ségra, ale k mému překvapení jsem v nich spatřila hněd očí mého táty. V kombinaci s jejím lékořicově černým obočím, které taky připomínalo to tátovo, jsem začala pochybovat, že je to přírodní blondýna. Buď jak buď, díky své útlé postavice a exotickému vzezření byla prostě *krásná*.

„Jakýpak jsi měla let?“ ptala se mamka, která na ni dál zírala jako omráčená. „Jo, a prosím tě, tykej mi, já jsem Natalie.“

Ještě že nechtěla, aby jí říkala *mami*. Nebo *Nat*, jak ji oslovoval jenom táta, který ze sebe ale ještě nevydal ani hlásku.

„V pohodě, ale bylo to nekonečný, paní Merrittová.“ Uvědomila si svou chybu a zachichotala se. „Teda Natalie! A mimochodem – jsi hrozná kočka! Takhle ve skutečnosti ještě mnohem větší než na fotkách!“

Vlezdoprdelka jedna hnusná.

„Ale, prosím tě. Ty jsi zlato!“ Moje blondatá modrooká máma, bývalá modelka, co nosí třicet šestku, zčervenala. Jako by se v tom okamžiku mezi ní a Tanyou vytvořilo celoživotní pouto.

S námahou jsem ze sebe vysoukala pozdrav a pokusila se trochu rozmělnit pozornost, kterou ji moje máma přímo zahrnovala.

Naše výměnná studentka na mě upřela pohled a zazubila se. „Ty budeš určitě Paige. Tvoje mamka mi o tobě hodně vyprávěla.“

V duchu jsem se znechuceně ošila. *A co ti jako navykládala? Že mám radši úlovky z blešáku než hadry od návrhářů a nosím v pantoflích Birkenstock ponožky? Že se láduju divnými věcmi a měla bych shodit tak pět kilo? Jo, a že jsem podle ní nejspíš pořád panna?*

„To je hezký.“ Podařilo se mi vyloudit zdvořilý úsměv. Byla to samozřejmě přetvářka.

I když jí máma určitě naposílala moje fotky, slov o tom, že jsem ve skutečnosti mnohem krásnější, se mi od ní nedostalo. Možná proto, že to nebyla pravda. Z mámina labutího půvabu jsem nezdělala ani ř. Teda krom těch jejích safírově modrých očí usazených daleko od sebe. S mojí divokou hnědou hřívou, hranatou čelistí a rozložitou konstitucí jsem se podobala tátovi. A třebaže byl táta neskutečný krasavec, na mně se jeho klasické rysy úplně nevyjímaly. Měla jsem prostě peška. Některé holky mají to štěstí, že se krásné už narodí. Myšlenky mi přerušil Tanyin zpěvný hlásek a bodl mě osten závidi.

„Už abychom spolu něco podnikly! Půjdeme třeba omrknout obchody.“

Neptala se, spíš mi to oznamovala.

Naštěstí jsem nemusela odpovídat, protože se mamka jala představovat tátu Matta. Jo, to jsou naši, vážení. Matt a Nat. Často jsem si říkala, že by spolu měli otevřít kutilský obchůdek: *Nat a Matt*. Nebo třeba zahrádkářství.

Táta k ní jako správný úspěšný podnikatel natáhl svou tlapu s dlouhými prsty. (I ty jsem měla po něm, a k tomu i jeho sportovní nadání, díky němuž se ze mě stala hvězda našeho školního dívčího basketbalového týmu.) Slečna Vlezdoprdelková si s ním zdvořile potřásla a nasadila další přeslazený úsměv.

„Moc ráda vás poznávám, pane Merritte.“

„Vítej v Los Angeles, Tanyo.“ Díval se na ni déle, než bylo potřeba. Určitě si prohlížel rysy, jimiž se podobala Anabel. A taky její mega dudy. Ty přehlédnout prostě nešlo.

„Jsme rádi, že poslední rok na střední škole strávíš u nás.“

Mluv za sebe, tati. Já s tímhle nápadem nepřišla. Věci se zrovna začaly vracet do normálu (i když nevím, jak měl takový normál vlastně vypadat), a vtom se v rovnici naší rodiny objevil nový sčítanec. Neznámá proměnná.

Tanya tátovi poděkovala a dodala: „V L. A. jsem ještě nikdy nebyla.“

Její táta byl diplomat, takže určitě scestovala svět. Bylo ovšem zvláštní, že na kufru neměla ani škrábanec. Ani jediný důlek. Třeba si pořídila nový a na londýnském letišti Heathrow si ho nechala obalit do igelitu. Neměla na něm žádné štítky, ale třeba si je strhla, což jsem taky ostatně vždycky dělávala.

To je fuk. „Manželka s Paige tě po městě určitě moc rády provedou,“ odpověděl jí táta.

„Strašně se těším do krámu Urban Outfitters!“

V duchu jsem protočila panenky. Vzhledem k tomu, kam všude se člověk mohl v L. A. vydat – od prvotřídních muzeí po hollywoodské suvenýry, nemluvě o nedalekém Disneylandu a úchvatném pobřeží – by se teda návštěva nějakého řetězce, který měl navíc online obchod a určitě i pobočku v Londýně, na *mém* seznamu priorit takhle vysoko nenacházela. Očividně nás baví jiné věci.

Táta se ohlédl, aby zkontroloval auto, které pořád stálo na svém místě, ale nedaleko už kroužil vůz letištní policejní hlídky. „Radši pojedeme, než dostanu pokutu. Na parkování tady u obručníku jsou hrozní pedanti.“

Nabídl se, že Tanye vezme kufr, ale prohlásila, že si s ním poradí sama. K autu jsme přispěchali těsně předtím, než nám za okýnkem přistála pokuta. Dívala jsem se, jak táta zasunul na zavazadle držadlo a pak ho naložil do kufru svého nablýskaného BMW 750i.

Překvapilo mě, s jakou lehkostí dokázal ten obří červený loďák zvednout. Jo, můj skoro dvoumetrový táta pravidelně běhal, plaval a zvedal činky, takže si s kufrem poradil, jako by to bylo peříčko. Když Tanye pomáhal sundat ze zad batoh, zasténa, jako by si natáhl sval.

„Ježíši. Co v tom vláčíš? Ten váží snad tunu.“

„No... jenom notebook, šminky a osobní věcičky,“ pronesla Tanya, nasadila úsměv a vklouzla za mnou do auta.

Když se táta rozjel, uvědomila jsem si, že se mi na té holce něco nezdá. Jenže co?

[2] NATALIE

„Panebože! Váš dům je prostě nádhernej! Úplně jako z nějakýho luxusního časáku o bydlení.“

Vjížděli jsme zrovna na naši příjezdovou cestu a já se při Tanyiných nadšených slovech pousmála. Ano, náš dům byl opravdu nádherný. Byl navržený v italském stylu viktoriánské architektury o rozloze téměř pět set šedesát metrů čtverečních a už od roku 1926 stál na jedné z nejlepších ulic ve čtvrti Hancock Park. I když to nebyl jeden z těch odosobněných paláců v Beverly Hills, které si oblíbila hollywoodská smetánka a zbohatlíci, byl to dům mých snů: pět ložnic s vysokými stropy, impozantní vstupní hala a velkolepé mramorové schodiště. Většina interiérů byla původní a všechny doplňky jsem pečlivě volila ve stylu art deco. I když byly některé kusy pouze napodobeniny, zůstávaly věrné danému stylu. Když jsem se tehdy oklepala z nejhoršího, pořídila jsem mu křídově růžovou fasádu a na rozlehlou předzahrádku jsem vysadila řady anglických růží, což domu dodalo ještě majestátnější vzezření. Náš malý losangeleský palác.

Zatímco Matt parkoval, zadívala jsem se do zpětného zrcátka na naši výměnnou studentku. Kšilt teď měla otočený dozadu, takže jsem jí lépe viděla do obličeje. Měla tmavé oči a dlouhatánské řasy, plné, mírně pootevřené rty, vysoké lícní kosti a výraznou bradu s důlkem uprostřed. Její naivní výraz mi připomínal Anabel, jejíž životní energie tak ostře kontrastovala

s tím, jak násilným způsobem o život přišla. Prudce jsem zamrkala a zadusila tu příšernou vzpomínku. Půvabný živel Tanya jistě našemu domu vdechne tolik potřebný nový život. Byla jsem si tím jistá.

Všichni naráz jsme si odepnuli pásy. Tedy až na Paige, která zůstala sedět v tureckém sedu a četla si jakousi bichli o renesančních sochařích. Zatímco jsem si s Tanyou čile povídala o všem, co se dá v L. A. vidět a podniknout nebo kde cestou k nám domů vyrazit na nejlepší nákupy, Paige měla zabořený nos do knihy. Uzavřená byla odjakživa, ale od smrti její sestry se to ještě zhoršilo. Nikdy o té události nemluvila. Teda aspoň ne se mnou. Na druhou stranu musím přiznat, že ve chvílích, kdy to opravdu potřebovala, jsem jí k tomu asi nikdy nedala příležitost.

Natáhla jsem se a otočila se k ní. „Paige, jsme doma. Odlož prosím tu knížku a odepni si pás.“

Ani se neobtěžovala ke mně vzhlednout a ucedila, že si ji chce dočíst a pak jet s tátou pro Willa.

„Fajn.“ Pevně jsem semkla rty, protože jsem před Tanyou nechtěla způsobit scénu, a už vůbec ne hned první den. Krom toho tak získám možnost seznámit se s naší novou návštěvou mezi čtyřma očima.

Jako první z auta vystoupil Matt a odnesl obě zavazadla ke dveřím, já s Tanyou jsme ho následovaly. Nemohla jsem z manželova vysportovaného těla odtrhnout zrak. Ačkoliv ke mně stál zády, jeho figura ve značkových džínách a upnutém tričku krásně vynikala. Byl vysoký, měl atletickou postavu se širokými rameny, hrudník do věčka a dlouhé svalnaté nohy. Tělo byl pro něj chrám a téměř nábožně se oddával pravidelnému cvičení. Měl tvář filmové hvězdy s rysy, které působily jako vytesané z mramoru, a k tomu záviděníhodné husté obočí a vlnité rudohnědé vlasy, jež teprve nedávno začaly nepatrně šedivět, což mu jenom dodávalo na pohlednosti.

Navíc to byl pracháč. Ne zrovna miliardář, ale bez problému si mohl dovolit tenhle dům za pět milionů dolarů, luxusní auta, oblečení od módních návrhářů a cestování první třídou. Všem našim dětem zaplatil elitní soukromé školy a mně dopřál životní styl paničky z Beverly Hills: denně jsem docházela na spinning nebo pilates, nakupovala jsem v luxusních obchodech na Rodeo Drive, obědvala jsem s kamarádkami, chodila na kosmetiku, nehty nebo vlasy a poté jsem se věnovala dobročinné aktivitě daného dne. Přítelkyně si mě dobíraly, že by za muže, jako je Matt, klidně vraždily. Měly ho za dokonalého manžela.

Což ale tak úplně nebyl. A já nebyla dokonalá manželka. Kdyby věděl, co před ním tajím, opustil by mě.

Místo něj mě ale opustila Anabel.

Vešly jsme do domu a já ty temné myšlenky zahнала.

Tanya zapištěla. „On není krásný jenom zvenku, ale i zevnitř! Miluju ho! Už se odsud nehnu!“

To jsem si kdysi myslela taky, řekla jsem si v duchu, zrovna když Matt nasedal zpátky do černého sedanu a vycouval na ulici. Když jsem zavírala vstupní dveře, na chvíli se mi naskytl pohled na Paige na zadním sedadle s nosem stále zabořeným do knihy. Za celou dobu se mi ani jednou nepodívala do očí. Občas bych přísahala, že mě nenávidí.

Nebylo to ovšem nic v porovnání s tím, jak moc jsem někdy nenáviděla samu sebe.

Ze zadumání mě vytrhlo hlasité zaštěkání a šramocení drápků na naleštěných parketách. Hnal se k nám obrovský chomáč chlupů a razil si to přímo k Tanye. Postavil se na zadní a předními tlapami se o ni za zběsilého kňučení opřel, div neupadla. Vyjekla a s očima vykulenýma hrůzou se snažila neztratit balanc.

Ačkoliv jsem věděla, že náš pes štěká, ale nekouše, a jen takhle nadšeně vítá návštěvy, na jejím místě bych vyšílovala taky. Z našeho velikánského hnědého psiska šel strach.

Tanyi se zmocnila ještě intenzivnější panika a zbledla jako stěna. „Zavolej si ho! Já se psů bojím.“

„Neboj. Je to mazel!“

„Prosím!“ žadonila zoufale a třásl se jí hlas.

Okamžitě jsem ho popadla za červený kožený obojek a pokusila se ho odtáhnout. Byl to pořádný cvalík, který dosahoval Tanye až po ramena, a i když mu bylo už devět let, pořád měl sílu jako býk.

„Médo, dolů!“ rozkázala jsem a on okamžitě uposlechl. „Hodný pejsek!“

„Dě-děkuju...“ vykoktala Tanya, která i dál působila značně rozrušeně.

Bylo mi hrozně. Máme výměnnou studentku doma jen pár minut a hned tohle. Říkala jsem dětem, aby ho zavřely dozadu na zahradu, ale asi mě neposlechly. Anebo ho dovnitř pustila naše dlouholetá hospodyně Blanca. Měla pro našeho mazlíka slabost a nebylo by to poprvé.

Zatímco jsem Médu držela za obojek, nahnula jsem se k němu a představila ho Tanye. „Hlavně se ho, prosím tě, neboj. On ti fakt nic neudělá. Je to takovej velkej Méda Béda.“

Děti, tedy kromě Anabel, která o procházkách se psem nebo uklízení po něm nechtěla slyšet ani slovo, nás o zvířecího kamaráda prosily na kolenou. Mattovi se ta myšlenka taky moc nezamlouvala, ale když v našem okolí došlo k několika vloupáním, rozmyslel si to a svolil, že si psa pořídit můžeme, ale pouze v případě, že to bude hlídač. Společně jsme proto vyrazili do útulku a vybrali si toho největšího hafana, kterého tam měli. Shodou okolností to byl i ten nejroztomilejší. Stačil jediný pohled do těch jeho obrovských hnědých očí, které žadonily *vezměte si mě domů*, a byl náš. Tehdy čtyřletý Will jím byl zcela unesen, takže mu vymyslel i jméno. „Mami, to je ale méda.“ A tak jsme mu tak začali říkat všichni. Nikdy nezapomenou na to, jak můj chlapec objímal našeho nového psa, který mu uslintaně olizoval celý obličej.

Matt pejskovu bezelstnost raději přehlédln, aby synkovi nezkažil náladu. Ještě ten den si ale k mému zděšení pořídil pistoli. *Skutečnou ochranu*. Zamykal ji do našeho sejfu. A k tomu navíc nabitou. Doufala jsem, že ji nikdy nebudeme potřebovat.

Očividně stále vyděšenou Tanyu moje konejšivá slova nijak nepřesvědčila. „Natalie, odvedeš ho prosím pryč?“

„Jasně. Pustím ho ven.“ Naštěstí měl náš pes pobíhání po naší velké zahradě rád, a navíc bylo hezky. Krom toho měl venku ještě psí boudu, kam si mohl zalézt.

Když jsem se vrátila, Tanya byla pryč. Myslela jsem si, že si šla do kuchyně udělat třeba čaj.

Chyba lávky. Našla jsem ji v obýváku, kde se v našem baru natahovala po drahé lahvi Cabernet Sauvignon.

„Copak to děláš?“ ptala jsem se, zatímco si bez ostychu po okraj plnila křišťálový pohár krvavě rudou tekutinou.

„Je to v pohodě, že jo? Musím se po tom psovi trochu uklidnit.“ Přiložila si sklenici ke rtům a štědře si přihnila. „Chceš taky nalít?“

Polkla jsem touhu jí vynadat. A touhu kývnout. „Tobě táta dovolí pít?“ *A takhle brzy odpoledne?* Nebyly ještě ani tři.

Další lok. „Když je ti sedmnáct v Británii, v přítomnosti rodiče pít můžeš.“

„Hmm. To jsem nevěděla.“

Projel mnou mrazivý pocit viny. Sem tam jsme si s Anabel trochu vína daly. Zpětně si to ale vyčítám. Možná by tu jinak byla ještě s námi.

„Tanyo, i tak bych ale byla ráda, kdybys tu sklenku a lahev dala pryč.“ Nepatrně se zamračila, ale poslechla. „Pojď, ukážu ti tvůj pokoj.“

Tanya se celá rozzářila. „Už se nemůžu dočkat!“

Stáhl se mi žaludek. Teď by mi to víno vážně bodlo! V *tom* pokoji jsem nebyla přes dva roky. Teda aspoň ne přes den. Zhluboka jsem se nadechla, abych sebrala odvahu, a vydala

se s naší výměnnou studentkou nahoru po točitém mramorovém schodišti.

„Opatrně,“ pronesla jsem třesoucím se hlasem, když jsem se po ní ohlédla přes rameno. Moje nová svěřenkyně měla na zádech těžký batoh a nedala jinak, než že si vynese i svůj obří kufr. Vzhledem k tomu, s jakou lehkostí zdolávala naše točité schodiště, byla zjevně ve formě, ale ani to moji úzkost nemírnilo. „Drž se zábradlí. Nechci, abys hned první den spadla ze schodů.“ Při tom pomyšlení mi po zádech přeběhl mráz.

„Nebojte, paní Merrittová. Teda neboj, Natalie. To zmáknou.“

Naštěstí se volnou rukou chytila propracovaného kovového zábradlí, které bylo taktéž původní. Jakmile jsme dorazily na podestu, úlevně jsem vydechla.

Tanya se rozhlížela na všechny strany.

„Kam teď?“

„Napravo.“

Vyrazila po dlouhé chodbě, kufr na kolečkách táhla za sebou a já se vydala za ní. Kolečka s lehkostí klouzala po naleštěné podlaze z tmavého dubu. Neuniklo mi, s jakou grácií se ta štíhlá dlouhonohá dáma nese. Hotová laňka.

„Řekni, až tam budu,“ volala na mě.

Prošly jsme kolem Willova pokoje a jeho koupelny, minuly jsme Paigein pokoj a další koupelnu. Když jsme došly k posledním dveřím na konci chodby, zavolala jsem, ať se zastaví. Přešla jsem před Tanyu a otočila mosaznou dvevní koulí. Strčila jsem do dveří a vtom mi smysly ochromila exploze křiklavé růžové a slunečních paprsků. Zamotala se mi z toho hlava a udělalo se mi trochu nevoľno.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se mě Tanya, když vycítila můj neklid.

„A-ano. Jenom z těch schodů nemůžu popadnout dech,“ zalhala jsem. Díky lekcím pilatesu a spinningu jsem byla v životní formě.

Nechala jsem Tanyu vejít jako první, zatímco jsem se snažila popadnout dech.

S očima dokořán se zajíkla. „Panebože, to je krása! Úplnej pokoj pro princezny.“

Přesně tak. Od mé poslední návštěvy se tu nic nezměnilo. Dala jsem Blance instrukce, aby pokoj zůstal přesně v tom stavu jako za Anabelina života. Rozhlédla jsem se a spatřila postel s nabíranými nebesy a hromadou jejích milovaných plyšáků, sladěný rustikální nábytek z bílého dřeva, plakáty s Justinem Bieberem, trofeje pro roztleskávačky i zarámované fotografie zachycující její krátký život. Všechno bylo na svém místě. Úplně jako by sem každou chvíli měla vejít.

Tanya shodila zavazadla na plyšový růžový koberec a namířila si to rovnou k posteli, na kterou se rozplácla jako mořská hvězdice. Vzhlédla na nebesa a vydala ze sebe dlouhý spokojený vzdech.

„Tak z týhle postele se už nehnu. Je totálně úžasná!“ Namátkou si vybrala jednoho z Anabeliných plyšáků a přimáčkla si ho k hrudi. Na zlomek vteřiny jsem měla vidiny. Místo Tanyi jsem hleděla na Anabel. Jenže když jsem zaslechla její přízvuk, přelud jsem se zamrknáním zahnala.

„Je fakt možný, že jste ten pokoj navrhli přímo mně na míru? Je tu absolutně všechno, co jsem si kdy mohla přát.“

Sevěla se mi hrud' a skousla jsem spodní ret. „Ten pokoj ve skutečnosti patřil mojí druhé dceři.“ Bolestivá odmlka. „Anabel.“

Naše návštěva se posadila a dlouhé nohy přehodila přes okraj postele. Zatímco stále svírala roztomilou plyšovou koalu, věnovala mi udivený pohled.

„Já nevěděla, že máte ještě jednu dceru.“

„Měli jsme,“ opravila jsem ji a v očích mě zaštípaly slzy. „Před pár lety zemřela.“

„Panebože, to je mi líto!“

„Měla jsem ti o tom říct...“

„Kolik jí bylo?“

„Šestnáct let.“ Sladkých šestnáct.

Tanya si zakryla dlaní ústa. „Panebože! Tak málo. Můžu se zeptat, co se jí stalo?“

Srdce mi v hrudi zaškobrtlo. „O tom se mi nechce mluvit.“

„Chápu. Musí to pro tebe být hrozně těžké.“

Jejího soucitu jsem si vážila, příšernou myšlenku jsem vědomě zapudila a pozornost znovu upřela na novou obyvatelku našeho domu. „Zlato, chovej se tu jako doma.“

Tanya hodila koalu na postel, seskočila dolů a porozhlédla se po místnosti. „Nemůžu si to tu trochu poupravit? Dala bych si sem něco svýho.“

Měla jsem Anabeliny osobní věci odstěhovat. Její fotky, plakáty i milované plyšáky. Vzbuzovaly ve mně hořkosladké vzpomínky – každoročně ode mě dostávala jednoho k narozeninám. Ta koala byla bohužel poslední.

„Jistě,“ odpověděla jsem, „ale nábytkem nehýbej. Do šuplíků si klidně dej oblečení – jsou prázdné. A zbytek oblečení si pověš do skříně. Snad ti nebude vadit, že tam zůstalo ještě dost Anabelina oblečení, ale místo na to tvoje by tam být mělo.“

„V pohodě. Moc jsem si toho nepřivezla. Mohla bych si půjčit nějaké její?“

Zaváhala jsem, ale pak jsem svolila. Nechtěla jsem, aby mě naše výměnná studentka měla za obsesivního blázna (i když právě tím jsem ve skutečnosti byla). „Budete mít přibližně stejnou velikost. Jenom ho neznič.“

„Samozřejmě.“ Sundala si kšiltovku a prohrábla si dlouhými prsty své dlouhé platinově blond kadeře. „Natalie, co takhle zajet v týdně na nákupy? Potřebuju se oháknout podle místní módy.“

Usmála jsem se. „Moc ráda. Co třeba zítra po škole?“

„Super! Děkuju. Jo, a Natalie, ještě něco... strašně moc potřebuju na wécéčko.“ Zachichotala se. „Na toaletu. Kde je, prosím tě?“

Ukázala jsem na další dveře. „Tady tudy. Je průchozí do pokoje k Paige.“

Tanya se zašklebila a svraстила své černočerné obočí. „Co?! Jako fakt? To mám koupelnu dohromady s ní?“

Tón jejího hlasu mě docela zarazil, ale třeba byla jenom unavená nebo potřebovala pár milých slov. „Ano, zlato. Ale neboj. Jsou tam dvě umyvadla. A Paige je čistotná. Určitě to spolu nějak vymyslíte.“

„Snad jo.“ Uvolnila svaly v obličeji, ale neusmála se.

Anabel se s Paige o koupelnu nikdy dělit neuměla. Většinu času si ji uzurpovala jenom pro sebe. Doufala jsem, že s Tanyou se věci budou mít jinak.

„Nechám tě, aby sis oddychla. Klidně si dej sprchu a šlofika, pokud potřebuješ, ale v půl sedmé přijď prosím dolů na společnou večeři.“

„Perfektní!“ Úsměv byl zpátky. „Nemůžu se dočkat.“

Přikročila ke mně a objala mě. „Ještě jednou děkuju za tuhle neuvěřitelnou příležitost, Natalie. Chtěla bych být...“ v půlce věty se odmlčela. „Po dobu, co tu budu, jako členka rodiny. Perfektně zapadnout.“

Její slova mě dojala a teplo jejího objetí mě uklidňovalo. Ucítila jsem jiskřičku optimismu. Mít další dospívající dívku v domě mi prospěje.

Když mě ale objala pevněji, sevřela se mi hrud' a po zádech mi přeběhl mráz.

Přišel mě snad strašit Anabelin duch?

[3] PAIGE

Cestou pro bráchu jsem se rozhodla dát Tanye šanci. Působila sice trochu povrchně, ale jinak celkem fajn. Ne tak nafoukaně jako ségra. Ani tak domýšlivě. Dát jí šanci je to nejmenší... ale *tohle*?

„Co děláš u mě v pokoji?“ zeptala jsem se pokud možno nevzrušeně.

„Jé, čau!“ zašveholila zvesela, aniž by ke mně vzhledla.

Naše nová výměnná studentka se válela u mě na posteli a lakovala si nehty na nohou. Jako jo, společnou koupelnu bych nějak skousla, ale *tohle* už bylo moc. Ani se mě nezeptala! Ze všech sil jsem se snažila nevybuchnout.

Za koupelnu má přece vlastní pokoj (teda ségry). Byla to právě dispozice našich dvou pokojů se společnou koupelnu, co mamku okouzlo natolik, že tenhle dům koupili. Myslela si totiž, že se díky jedné koupelně se ségrou sblížíme. Když jsme se sem přistěhovali, z Anabel už byla vysoká štíhlá třináctka s pletí jako z alabastru. Zato já byla o rok mladší, pořád oplácaná, v puse rovnátka a obličej posetý bedary. Hormony s námi mlátily a nedokázaly jsme jedna druhou vystát. V tomhle se máma sekla. Příšerně.

Ze společné koupelny se ségrou, která před zrcadlem trávila víc času než všechny holky dohromady, jsem teda na větví určitě nebyla. Když se sprchovala nebo koupala, trávila v ní celou věčnost. Pokud jsem si o samotě chtěla dojít na malou

nebo velkou nebo si dát sprchu, musela jsem si pomalu předem udělat rezervaci.

Někdy jsem měla ségru sto chutí uškrtnit, a taky že jsem jí to vždycky vpálila hezky do obličeje. Smrt jsem jí samozřejmě nikdy nepřála, ale musela jsem přiznat, že mít koupelnu pro sebe je fajn. Tlačila jsem na mámu, aby Tanyu šoupla do volného pokoje, který používala jako pracovnu, což ale tvrdošíjně odmítla s tím, že když teď na dveře klepe plesová sezóna, bez svého osobního prostoru se neobejde. Stála si za tím, že je třeba mít „svůj vlastní pokoj“. Mamka seděla ve správné radě celé řady kulturních institucí a dobročinných nadací a v jednom kuse předsedala nějaké komisi, která organizovala charitativní akce. Já byla spíš vlk samotář, zatímco ona společenská bytost. Stejně jako ségra.

Založila jsem si ruce na prsou a čekala na odpověď. „Takže?“ zeptala jsem se už trochu hlasitěji.

Tanya upírala veškerou pozornost na prsty u nohou, žvýkala žvýkačku a na mě se vůbec nepodívala. „Jsi snad slepá? Lakuju si nehty. Co říkáš na tu barvu? Našla jsem ten lak u sebe v pokoji.“

U sebe v pokoji. Z toho, jak si ho přivlastnila, mě bodlo u srdce. Její pokoj to nebyl. Patřil ségře. U nás doma Tanye nepatřilo vůbec nic. Ještě jsem s ní sice nestrávila dohromady ani šedesát minut, ale šance, že ji budu mít ráda, se každou vteřinou zmenšovala.

„Vypadni z mojí postele!“

„Ale no tak! Brzdi trochu, jo?“ Vyfoukla žvýkačkovou bublinu a nechala ji hlasitě prasknout. „Já myslela, že dáme řeč a trochu se poznáme. Ale neboj, už jsem skoro hotová.“

Celá rozjetá (jo, trochu brzdit bych měla) jsem sledovala, jak si dál lakuje hezky nehet po nehtu. Neuniklo mi, že má štíhlé a klenuté nožky s drobnými prstíky. Metalicky rudý lak její nehty proměnil v drahé kameny, které vypadaly zrovna jako ty ségřiny nebo máminy. Já jsem stejně jako všechno

měla i nohy po tátovi: byly ploché s prsty jako pahýly. Z basketu a všech ostatních tréninků jsem měla nehty jako z hororu. Zubaté a polámané. Pár mi jich zarůstalo. Mamka do mě v jednom kuse hučela, abych se o nohy líp starala a zašla si s ní na nehty do salonu, kam týden co týden chodívala s Anabel. *Děkuju, nechci.*

Cloumal mnou vztek, ale Tanya s přepečlivým lakováním nijak nespěchala. Spalovala mě touha vytrhnout zpod ní svoji deku, ale místo toho jsem radši jen sevřela ruce v pěst a spustila je podél těla. Zvládání vzteku k mým přednostem rozhodně nepatřilo. Horkou hlavu jsem měla po svém temperamentním otci. Nebo jsem si to aspoň myslela.

Dál si štětečkem přejížděla přes nehty a volnou rukou si z obličeje odhrnula uvolněný pramen blond vlasů. „Pěkně jsem si s tvou mamkou popovídala. Předtím, než mi ukázala můj pokoj, jsme si daly trochu vína. Výbornej kalifornskej cab–“

„Mamka tě nechala pít alkohol?“ skočila jsem jí do řeči. „Tobě je snad jednadvacet?“

Nechala puknout další bublinu. „Je mi sedmnáct, a to se už v Británii doma pít může, pokud je s tebou nějaký dospělák. Když papá zrovna nelítá někde po světě, rád si spolu dáme skleničku.“

Kdyby mě naši nachytali, jak piju, nebo mě načapali, že lezu do jejich skříňky s alkoholem jako jedna z těch rozmazlených princezniček v seriálu *Super drbna*, dali by mi nadosmrti zarcha. Vždycky mě zajímalo, jestli věděli o tom, že Anabel kradla tátovi z baru vodku a Jacka Danielse, a to prosím pěkně už ve třinácti letech. A pokud ano, proč jí to nezatrhli?

Tanya mě vytrhla ze zamyšlení. „Mimochodem, tvoje mamka mi toho o vás hodně napovídala.“

Nechtěla jsem snad ani vědět co. Dokonalá rodina. Dokonalé lži. Víno s ní umělo pěkně cvičit. Upouštěla díky němu páru. Stejně jako díky práškům na nervy a všem těm puntičkářsky

naplánovaným aktivitám, které zaplňovaly každou minutu jejího prázdného života.

„Co vlastně dělá tvůj táta za práci?“ chtěla vědět.

„Správce financí.“

Ve skutečnosti jsem úplně nechápala, co táta vlastně dělá. Tvrdil, že investuje peníze svých hvězdných klientů, mezi něž patřili celebrity i vlivní magnáti. Bylo to oboustranně výhodné ujednání. Peníze vydělali oni i táta a my tak mohli žít v tomhle obrovském domě, jezdit na luxusní dovolené a dělat všechno, co dělávají boháči. Jenže ani všechny peníze světa nedokázaly přivést ségru zpátky k životu. Zjistila jsem, že smrt si holt nevybírá.

„A co ten tvůj?“ zeptala jsem se naoko bezelstně Tanyi.

„Mamka ti to neřekla?“

„Ne,“ zalhala jsem. „Upřímně toho o tobě moc nevím.“ Aspoň *tohle* byla pravda.

Dál zírala na své nohy. „Papá je diplomat. Cestuje po celém světě. Proto mě dal na internátní školu.“

„A co tvoje máma?“

Pokrčila rameny. „Jo, tak ta je po smrti. Umřela, když mě přiváděla na svět.“

„To je mi líto.“ Co jiného na to říct než základní zdvořilostní frázi?

„To nemusí. Neznala jsem ji.“ Vteřinová odmlka. „Se ztrátou ségry se to nemůže srovnávat. To musela být hrůza.“

„Jak o tom víš?“

„Od tvojí mamky.“

Vařila se ve mně krev. Co jí máma asi namluvila? Pravdu o ségrině smrti jsem neznala ani já. „Co ti řekla?“

Tanya si prohlížela prsty u nohou, jednu už měla hotovou. „Nechtěla o tom mluvit.“

To je dobře, protože já taky ne. Kdyby ségra neumřela, s největší pravděpodobností by skončila jako kvadruplegička – byla by ochrnutá od krku dolů. Vozíčkářka plně odkázaná na pomoc

ostatních. Pro takovou svobodomyšlnou společenskou duši by byl tento osud horší než smrt. Takže možná je spíš štěstí, že to nepřežila. Štěstí v neštěstí.

Díky bohu mi Tanya zabránila v tom, abych se v myšlenkách přenesla do onoho osudného dne, protože změnila téma. „Už se těším, až potkám tvýho bráchu Willa.“

„Je hrozně otravný,“ odpověděla jsem. Nechtěla jsem se s ním o něj dělit. Ani trochu.

Svízně si nanasla lak na malíček druhé nohy. „Bude boží patřit k někomu do rodiny. A poprvé v životě mít mámu.“

Tvoje máma to není, chtěla jsem jí vpálit, ale udržela jsem jazyk za zuby a byla jsem prostě jenom ráda, že už si dolakovala nehty.

„Nemám je nalakovat i tobě?“ zeptala se sladce.

„Děkuju, ale ne.“

„Tak nic. Třeba jindy.“ Položila lak na můj noční stolek, opatrně slezla z postele, postavila se na paty a zvedla prsty.

„Hele, nemohla bych si půjčit žabky? Nechci si ten lak rozpatlat.“

Žabky jsem někde stopro měla, ale s ním už jsem se nehodlala dělit vůbec o nic. Její žádost jsem proto zamítla.

„Tak nic. Připíšu si je na nákupní seznam.“ Dívala jsem se, jak se na patách dopotácela ke dveřím koupelny, které pojetovaly naše pokoje.

„Dám si šlofika. Nechci, aby mi časovej posun zkazil večeri. Je to za spoustu let moje vůbec první jídlo s rodinou!“ Zakmítala na mě prstíky. „Tak páčko. Uvidíme se později.“

Jakmile zmizela, přispěchala jsem ke dveřím do koupelny a zamkla je. *Cvak*. Nechtěla jsem, aby mi zase lezla do pokoje. Pak jsem přiběhla k těm druhým a pokusila se zamknout i je, ale nešlo to. Ten pitomý zámek, co tu byl určitě už odpradávná, se zasekl. Můj brácha Will si s tím ale poradí. Dokáže opravit všechno. Vsadím se, že by mi určitě namontoval i novou kliku, se kterou bych si pokoj mohla zamykat i zvenčí. Budu muset

v nejbližší době zaskočit do hobby marketu v nedaleké čtvrti Larchmont Village.

A nepojedu tam jenom pro novou kliku.

Zlověstně jsem se usmála.

[4] NATALIE

Poprvé od Anabeliny smrti jsem si vychutnala večeři. I když většina rodin v dnešní době večeří v kuchyni, já raději jedla v naší jídelně. Proč ji nevyužívat, když už ji máme? Všichni jsme toho přes den měli až nad hlavu, a proto jsme se u stolu scházeli jen večer, ačkoliv Paige i Will by nejradši jedli u sebe v pokoji. Na to ale mohou zapomenout. Já ani manžel jsme o tom s nimi nehodlali vůbec diskutovat.

Večeře jsem připravovala s bezmeznou oddaností. Plánovala jsem si jídla dopředu a dbala na to, abych byla každý den v pět doma a mohla se pustit do práce. Byla to pro mě forma relaxace – nalila jsem si sklenku vína a zkoušela jsem nové recepty. Někde jsem četla, že když rodině vaříte, dokazujete tím jejím členům svou lásku. S tím jsem mohla jediné souhlasit, protože moje matka, které jsem byla dokonale ukradená, za celý život neuvařila ani čaj.

Těžko ale říct, zda byla láska u nás doma vzájemná. Děti ani manžel mi vaření nikdy nechválili, byť jsem se snažila sebevíc. Paige s Willem sami od sebe nemluvili, pouze odpovídali, a to co nejstručněji, zpravidla jednoslovně.

„Jaký jste měli den?“

Dobřej.

„Co jste dělali?“

Různě.

„Něco zvláštního?“

Ne-e.

Když Anabel ještě žila, na večere jsem se vždycky těšila, protože i když měla Paige zrovna útočnou náladu a Will pusl na zámek, panovala u stolu pozitivní atmosféra. Anabel byla společenský tvor, který moc rád vyprávěl i naslouchal. Dokonce dokázala rozmluvit i mého workoholického muže a povznést se nad kousavé poznámky své sestry. Jenže spolu s ní zemřela i naše konverzace u jídelního stolu.

Dnes večer to ale bylo jiné. Úplně jako za starých časů. Tanya překypovala nadšenou energií a moje grilované jehněčí na rozmarýnu a česneku spořádala, jako by pořádné jídlo nejedla celé roky. Třeba to tak bylo. Byla hubená jako tyčka. Možná na tom internátu neuměli vařit.

„Paní Merrittová – teda Natalie – to je ale dobrota!“ Culila se od ucha k uchu a nabrala na vidličku další kousek měkkého, středně propečeného masa.

„Děkuju. Jsem moc ráda, že ti chutná. Koupila jsem ho od řezníka na jednom vyhlášeném farmářském trhu, co tu funguje už od třicátých let a hned vedle něj jsou super obchůdky. Celému tomu místu se říká The Grove. Jsou tam i obchody Nordstrom nebo Sephora. A k tomu spousta úžasných krámků a restaurací. Už se nemůžu dočkat, až tě tam vezmu.“

Tanye v očích tančilo nadšení. „Už abychom vyrazily! Všechno to zní naprosto bombově.“

Spokojeně jsem si usrkla rulandského a všimla jsem si, že Paige se jehněčího ani nedotkla. Ostýchavě uzobávala jen okurkový salát, fazolky na mandlích a zeleninové rizoto. Otočila jsem se k ní.

„Paige, co je? Tobě to jehněčí nechutná?“

Na otázku mi odpověděla otázkou. „Dělají se tyhle fazolky a rýže na másle?“

„Jistě. Mají pak lepší chuť.“

Zděšeně se zašklebila a rýži vyplivla. „Fuuu! Říkala jsem ti to už *stokrát*. Jsem teď veganka. Živočišný produkty už nejím.“

„Ty jo! Tak to máš můj obdiv,“ pronesla uznale Tanya, zatímco si krájela další kus masa. „To bych asi nedala.“

Paige sjela pohledem nejdřív ji a pak nás všechny. „Jste banda kanibalů. Nejradši byste se požrali navzájem.“

Věnovala jsem jí přísný pohled. „To stačí, Paige. Ty si jez, co chceš, ale ostatní nesuď. A ne že později přijdeš s tím, že máš hlad.“

Beze slova se opět začala rýpat v zelenině. Snad u ní nepropukla porucha příjmu potravy.

Tanya naštěstí změnila téma. „Pane Merritte –“

„Jsem Matt. Tykej mi,“ nabídl jí.

Tanya se usmála, až jí zčervenala líčka. Měla velmi krásné lícní kosti, třebaže ne tak vysoké jako Anabel nebo já.

„Matte...“ oslovila ho jemně. „Paige říkala, že děláš správce financí. To zní strašně zajímavě.“

Manžela potěšilo, že je středem pozornosti, a celý se rozzářil. Dalších dvacet minut Tanye odpovídal na dotazy a já se o jeho práci dozvěděla věci, které jsem dosud netušila. Nalila jsem si druhou sklenku, zatímco ti dva se nenechali během hovoru rušit. Tanya kulila oči a hltala každé jeho slovo. Jako slovo boží.

„Kam jsi chodil na vysokou?“ zeptala se.

„Na bakaláře na Stanford a pak jsem si udělal titul MBA.“

„Fakt? Tam chci taky!“

Paige nastražila uši a manžel si otřel ústa ubrouskem.

„Je to skvělá škola. Jedna z nejlepších ve Státech. Paige si tam podává přihlášku v předtermínu.“

Dcera spálila pohledem mého manžela na uhel. „Ale já přece nechci na Stanford. Chci jít na RISD.“

RISD. Rhode Island School of Design. Umělecká škola na Rhode Islandu, na které jsem kdysi chtěla studovat, abych se stala ilustrátorkou. Nikdy se mi to ovšem nepoštěstilo.

Matt svraštil husté obočí a odrazil dceřin spalující pohled. „O tom nebudeme diskutovat. Moje dcera ani syn na žádnou

snobskou školu pro rádoby umělce chodit nebudou. V tomhle světě je zapotřebí skutečné vzdělání. Zdá se, že tady Tanya to chápe.“

Při zmínce jejího jména se naše návštěva rozzářila jako sluníčko. Hleděla na mého manžela jako na boha.

Matt zúžil oči do temných škvírek, jimiž chladně pozoroval naši vzpurnou dceru. Hlasitě udeřil příborem o stůl ze vzácného satinového dřeva. Ještě že ho do něj nezabodl! Byl poslední dobou čím dál výbušnější. „Paige, přihlášku na Stanford si prostě podáš a tečka. Být sebou, pustím se do motivačního dopisu, stejně už ti hoří termín. Konec diskuze.“

„Co je to přihláška v předtermínu, Matte?“ zeptala se Tanya a naklonila hlavu, zatímco Paige se nasupeně zamračila. „O podávání přihlášek na vejšku tady v USA toho moc nevím.“

Matt se pustil do vysvětlování: „To znamená, že si podáš přihlášku jenom na jednu školu, a když tě hned vezmou, musíš se jim zavázat, že tam opravdu nastoupíš.“ Vložil si do úst další pořádný kus masa. „Tanyo, jestli na ten Stanford opravdu chceš, neotálej. Stáhnout přihlášku ti pomůže Paige nebo to rád udělám já. Anebo popros Willa. Ten je přes počítače machr.“

Will si projel svou bujnou kaštanově hnědou kštici a protočil hnědozelené panenky. „Jé-žiš. Dyť je to brnkačka. To zmlákne každá pipina.“

Tolik toho u večere neřekl už celé roky. Neuniklo mi, že se Paige škodolibě pousmála. Tanya vypadala dotčeně a já se jí nedivila. Byla jsem ale ráda, že to rýpnutí nijak nekomentovala. Na hádku u rodinného stolu jsem neměla náladu.

„Když už je řeč o škole, kdo se zítra těší na první školní den?“

Will i Paige mi věnovali pohled, jako bych jim řekla, ať umyjí záchod nebo uklidí psí výkal. Skoro jako na zavalanou se ozvalo psí zaštěkání.

Will vzhlédl od talíře se zmateným výrazem. „Co pořád dělá Méďa vzadu na zahradě?“

„Tanya se ho bojí, zlato. Když nebude zrovna u sebe v pokoji, budeme ho muset dávat ven.“

Syn se zamračil. „To je ale šíleně nefér!“

„Totálně!“ podpořila ho Paige. S bratrem táhla za všech okolností za jeden provaz. „Je to člen rodiny a měl by být doma s námi. Nemohl by být Méda u Willa v pokoji, když tu bude *vona*?“

„To by asi šlo,“ pohlédla jsem na Tanyu. „Zvládla bys to, zlato?“

„Jo.“ Zaslechla jsem v jejím hlase zlost. Naštěstí to už nikdo dál nekomentoval. Problém byl tedy vyřešen a já spráskla ruce. „No a odpoví mi někdo na otázku? Kdo se zítra těší zpátky do školy?“

Paige s Willem se vrátili zpět ke svým talířům i mlčení, které se už u naší večeře stalo folklorem. Někdy jsem měla chuť popadnout je za ramena a pořádně jimi zatřást.

„Já rozhodně ano!“ ozvala se Tanya. „Akademie Coldwatter zní suprově.“

Matt souhlasně přikývl a zdvihl palce. „Je to nejlepší soukromá škola v Los Angeles. Možná i v celé Kalifornii. Člověk by si myslel, že moje děti budou za tak prvotřídní vzdělání vděčné, ale ne. Někdy si říkám, že bychom je měli přeložit na nějakou státní. Pak by teprve zjistily, co je to skutečný život.“

„Matte, přestaň!“ prosila jsem. „Děti si určitě váží všeho, co jim dáváme.“

„Mohla bych už prosím jít?“ zeptala se Paige.

„A já?“ přidal se Will. „Vezmu si Médu k sobě do pokoje.“

Aniž by čekali na svolení, seskočili ze židlí a vypochovali z jídelny. Byli jako dvoučlenná armáda. Někdy jsem si říkala, že kdyby měli zbraň, určitě by nás s Mattem postříleli. Už jsem totiž četla pár hororových příběhů o tom, jak děti zastřelily svoje rodiče, což jen dál rozdmýčovalo náš neutuchající konflikt s manželem o jeho pistoli. Jenže jsem věděla, že v tomhle po mém nikdy nebude.

„Natalie,“ oslovila mě Tanya, a vytrhla mě tak ze zamyšlení, „nic lepšího jsem v životě nejedla. Chceš pomoci sklidit ze stolu?“

Příjemně mě to překvapilo. Tohle mi Paige ani její bratr nikdy nenabídli. Nemluvě o mém workoholickém manželovi, který ihned po večeři zmizel na hodinu dvě do své pracovny. Věnovala jsem jí vřelý úsměv.

„To je od tebe moc milé, zlato, ale není to třeba.“

„Určitě?“

„Jasně. Jdi nahoru a buď s dětmi. Nebo si odpočiň u sebe v pokoji. Zítra máš velký den.“

Úsměv mi oplátila, zdvořile nám oběma popřála dobrou noc a před odchodem nás ještě zahrnula slovy vděčnosti za naši pohostinnost.

„To je panečku slečna,“ zhodnotil ji manžel. „Třeba od ní trochu té vděčnosti a selského rozumu okouká i naše Paige.“

Zasmála jsem se. Vstala jsem, abych sklídila po večeři, a v duchu jsem myslela na Tanyu.

Už teď jsem ji začínala mít ráda jako svou vlastní.

[5] PAIGE

Zazvonil mi budík. Otevřela jsem oči a snažila se probrat. První den školy. Můj poslední rok na střední. Díky bohu. Chtěla jsem se už v životě posunout dál. Najít si svoje lidi a všechny ty hejtry ze školy hodit za hlavu. Celá grogy jsem se posadila a došourala se do koupelny.

Odemkla jsem dveře a strčila do nich. Praštila mě taková vlna horka, že mi div nevypálila moje ospalé oči. V zapařené koupelně to vypadalo jako po výbuchu. Na bílé kachlíkové podlaze se rozprostírala kaluž vody a hned vedle hromada zmuchlaných vlhkých ručníků. Záchod se ucpal bůhví čím a nad ním se nebezpečně houpal můj ještě rozpálený fén. Vyzkoušela do jednoho všechny moje hygienické a kosmetické výrobky. Od pasty na zuby a deodorantu po můj krém a balzám na vlasy. Nic z toho nevrátila na své místo. Dokonce použila i moje umyvadlo, které teď bylo ucpané a poseté dlouhými zlatavými vlasy. Fujtajbl! Už tohle stačilo, abych ji seřvala nebo uškrtila, ale i každíčkový centimetr police, která byla upatlaná od mentolové ústní vody, byl navíc posetý její kosmetikou a make-upem. Řasenka. Oční linky. Lesk na rty a tak dále. A tak dále a tak podobně... vypadalo to tam jako v drogerii po zemětřesení o šestém stupni Richterovy škály. Totální spoušť.

Tanya jedna zatracená!

Naplnil mě hněv a nahlas jsem zanađávala. Vzteky bez sebe jsem otočila dveřní kouli k ní do pokoje a otevřela je tak

prudce, div jsem neupadla dovnitř. Debilní společná koupelna. Ten, kdo tuhle dispozici vymyslel, by se měl smažit v pekle.

„Dobré ráno!“ zašvitořila Tanya, když jsem opět našla ztracenou rovnováhu. Byla rozzářená jako sluníčko, zatímco já jsem se kabonila jako bouřkové nebe.

„Jak si vůbec dovoluješ nechat tu koupelnu v takovém odporném stavu?!“

I když jsem na úklid nebyla nijak zvlášť pedantická, měla jsem věci ráda čisté a uklizené. A moje narcistní sestra taky. Ve stavu, v jakém byla dneska ráno, jsem koupelnu jaktěživ neviděla. A to, že si půjčila všechny moje věci, už překročilo veškeré meze. Dokonce měla na sobě můj modrý semišový župan a upravovala si vyfoukané vlasy *mým* kartáčem! Určitě mi ho celý zaneřádila.

„Promiň, Paige. Chtěla jsem ji pak uklidit, ale nedalas mi šanci. Já myslela, že budeš vstávat později.“

„Okamžitě tam udělej pořádek!“ nařídila jsem jí a zpětně si vyčetla, že jsem ten bordel nevyfotila na mobil. „A z *mého* hřebenu pracky pryč!“ Bylo to vlastně jedno, protože si stejně budu muset koupit nový.

„Cajk.“ Odtančila do koupelny, já za ní prošla k sobě do pokoje a práskla za sebou dveřmi. Začala si zpívat jednu ze ségriných oblíbených písniček od Britney Spears *Oops!... I Did It Again*, ale strašně falešně. Pak jsem uslyšela, jak splachuje. Z pomyslení, že s ní sdílím záchodové prkénko, mi vstávaly všechny chlupy na zádech. Co já vím? Třeba má nějakou pohlavní nemoc.

Kéž bych jí do tlamy mohla nacpat toaleták a spláchnout ji do hajzlu.

O půl hodiny později jsem byla konečně připravena na první školní den. Koupelna sice měla k dokonalosti daleko, ale Tanya se s jejím úklidem celkem předvedla a horká sprcha mé náladě taky prospěla. Naposledy jsem se omrkla v zrcadle na skříni. Byla jsem spokojená. Byla jsem naličená tak akorát,

vlasý jsem neměla nijak zvlášť rozčepýřené a džíny ke kotníkům a batikované triko (obojí z charitativního obchodu) dávaly pěkně vyniknout mojí sportovní figuře. Popadla jsem školní batoh a vydala jsem se ke dveřím, jenže jakmile jsem vykročila na chodbu, dostala jsem toho rána už druhou facku. Skoro se mi zastavilo srdce.

„Co děláš v ségřiných hadrech?!“ vyšťekla jsem, když jsem se zmohla na slovo.

Tanya měla na sobě Anabelinu bílou volánovou minisukni, ve které se jí vyjímalý dlouhatánské opálené nohy, a lososové tílko se zavazováním za krk, ve kterém jí zase vynikly vypracované ruce a hluboký dekolt. Na ruce dokonce měla ségřin stříbrný náramek s přívěsky, který dostala od mamky k Vánocům. Do pokoje k ségře jsem od její smrti nevstoupila, ale věděla jsem, že mamka tam nezměnila ani ň a z její garderoby nevyhodila ani nitku. V tom princeznovsky růžovém pokoji s postelí s nebesy to vypadalo jako v muzeu. Párkrát jsem zaslechla, jak tam mamka pozdě v noci brečí. Modlí se za odpuštění.

Tanya si na zádech narovnála batoh a věnovala mi udivený pohled. „Vypadáš, jako bys právě viděla ducha.“

Taky že málem jo. Na zlomek vteřiny jsem si myslela, že hledím na svoji sestru. Jako by vstala z mrtvých. Asi to dělaly ty dlouhé blond vlasý a štíhlá atletická postava. I když si zas tak podobné nebyly, ještě víc jsem se teď utvrdila v tom, že si moje truchlící matka vybrala Tanyu jako náhradu. Jak by mohlo její nádhernou světlavlasou dcerunku, které v jednom kuse pochlebovala (a po které truchlila, div se z toho dočista nezbláznila) nahradit moje vzpurné, oprsklé a vlasaté já? Ani náhodou.

Já pro ni neznamenalá vůbec nic.

Zhluboka jsem se nadechla a zklidnila se. „Jenom je pro mě šok, že máš na sobě její oblečení.“

Cukrkandlově se usmála. „Tvoje mamka mi to dovolila, dokud si nepořídím vlastní.“

„A co všechno to oblečení v tom tvým červeným loďáku?“

Odmítavě máchla rukou. „Skoro nic v něm nemám. Většinu jsem ho nechala doma. Měla jsem hlavně hnusný školní uniformy, nic, co by se hodilo sem do L. A. Všechno oblečení mám do odporného londýnského počasí. Jsou to děsně nudný hadry. Dcera diplomata nemůže chodit v něčem lascivním. Byl by toho hned plnej bulvár.“

Mluvila dál a já jsem si mezitím vybavila, s jakou lehkostí táta naložil její loďák do kufru auta. Takže nejspíš mluvila pravdu.

„Papá mi ale dovolil, abych si tady v L. A. nakoupila nové věci a pořídil mi na ně dokonce kufr.“

Tak proto vypadal jako zbrusu nový. Nechtělo se mi s ní dál bojovat, takže jsem jen poznamenala, že bychom měly jít dolů. „Will už asi čeká. Nechci do školy přijít pozdě.“

Vzápětí přišla facka číslo tři. Ne, nešlo o Mědu, ten už byl vzadu na zahradě, kde kňučel a škrábal po francouzském okně. Šlo o člověka, který se v kuchyni jakoby nic vybavoval s našima a s bráchou...

Můj kluk Lance.

Celá jsem ztuhla. Naše pohledy se setkaly.

„Čau!“ zvolal.

„Čau!“ papouškovala jsem a měřila si ho pohledem.

Neviděla jsem ho celé léto. Odletěl na Galapágy, kde se věnoval nějakým antropologickým vykopávkám, a vrátil se až včera. Vypadal jinak. Byl vyšší. Opálenější. Tak nějak vyspělejší. Pískové blond vlasy měl světlejší a delší. Moc mu to slušelo, protože zmužněl, a při pohledu na něj se mi zapalovala lýtka a zrychloval tep. Nedokázala jsem od něj odtrhnout zrak a chtěla jsem ho zlíbat tak strašně, až mě z toho rozbolela čelist. Na muchlování na veřejnosti mě ale neužilo. Kór před našima.

Přes prázdniny jsme si psali zprávy a on sdílel fotky a videa na instagramu, ale na většině z nich byla jen exotická naleziště

a tamní fauna a flora. Telefon jsem měla napěchovaný jeho fotkami, na nichž se prezentoval jakožto společensky odpovědný cestovatel. Někde četl, že univerzity sledují sociální média uchazečů o studium, a tak se domníval, že když bude sdílet snímky, které prokážou jeho zájem o životní prostředí a globální oteplování, dostane se na Brownovu univerzitu už v předtermínu. Byl dalším důvodem, proč jsem chtěla na RISD. Nacházela se totiž podobně jako Brownova ve městě Providence na Rhode Islandu. Obě vejšky od sebe dělilo asi pět minut chůze.

Celé tělo mi brnělo a nezmohla jsem se na slovo. Věnovala jsem mu dychtivý pohled. Chtěla jsem, aby mi řekl, že mi to sluší nebo že se mu po mně stýskalo, ale už se na mě nedíval. Zíral na Tanyu.

„A vida, kdopak je tohle?“

Ve svém uchváceném poblouznění jsem na ni dočista zapomněla. Kéž by se ta krasava v minisukni propadla do země.

„Ach, Lanci,“ zašvitořila mamka, čímž mě ušetřila toho, abych ji musela představovat já. „To je Tanya Blackstoneová. Naše výměnná studentka. Bude u nás celý rok bydlet... teda ten školní.“

„Ahoj,“ vypravil ze sebe s ostýchavým pousmáním. V jantarových očích se mu objevila mně dosud neznámá jiskra. „Paige se o tobě zmiňovala.“

Jo. Třeba o tom, jak mě máma štvála, když ji k nám pozvala.

Tanya podobně jako včera u večere nasadila upejpavý úsměv. „Ahoj. Ty jsi Pagein kluk?“

Lance se začervenal. „Tak nějak.“

Cože?! Vždyť to je můj kluk. No dobře, možná jsem s ním zatím nespala, ale ve škole se vědělo, že k sobě patříme. Nervózně jsem si pohrávala s řetízem, který mi daroval před odjezdem. Malý přívěsek ve tvaru srdíčka mě studil na prstech.

Lance na ni dál fascinovaně zíral. „Ty jsi z Británie?“

Usmála se od ucha k uchu, čímž odhalila svoji mezířku mezi zuby. „Ano, jsem.“

„Hustý. Tak vítej v L. A. Stihla ses tady už porozhlédnout?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Dorazila jsem teprve včera.“

„Tak to tě tu budu muset provést.“

Tak to jenom přes moji mrtvolu!

„Super! To bych byla moc ráda.“ Pohodila hlavou a prohráb-la si bohatou kšticí. Vypadalo to, jako by právě dělala casting na reklamu na šampon. Nebo casting na Lance.

Zatnula jsem jejich rozhovoru tipec dřív, než se stihl ještě dál zvrtnout. Jinak bych musela popadnout kuchyňské nůžky a ty její pačesy jí ušmíknout.

„Tak jedeme, ať tam nejsme pozdě.“ Z kuchyňské linky jsem si vzala müsli tyčinku. Tanya mě napodobila.

„A co oběd?“ zeptala se mamka.

„Koupíme si něco v bufáci.“ Ukousla jsem si tyčinky a navrhla jsem, že přistavím svoje auto. Popravdě to teda bylo auto mojí ségry. Luxusní džíp Cherokee, kterým nestihla prakticky vůbec jezdit. Teď bylo moje a já za to byla upřímně ráda. Parkovala jsem ho v naší třímístné garáži a měla jsem ho tak vypucovaný, že by se v něm dalo jíst i z podlahy. Jenže teď mi ho kontaminuje Tanya.

„Není třeba,“ řekl Lance. „Táta mi půjčil svůj Escalade. Vějdeme se tam všichni.“

O pět minut později jsme se s Willem poutali vzadu. Tanya si zabrala jako první sedadlo spolujezdce a pořád něco do Lance hustila. Už teď stál první školní den za pendrek.

Nejradši bych ji uškrtila.

A lepší už to nebude.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Host do domu***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.